

B. C. D.

PARTEM POSTERIOREM

DISQUISITIONIS HISTORICO
POLITICÆ

De

HOMAGIO,

*Consent. Ampliff. Facultate Philos. in
Regia ad Auram Academia,*

Sub Moderamine

ISAACI BJÖRNUNDI

Hactenus Sacrarum Linguarum,
jamque S. S. Theolog. Prof. Ord.

PRO GRADU MAGISTERII

Examinandam modeste sistit

JOHANNES JOH. BRAXER,
Ostrobothn.

Die XVI. Junii, Anno
MDCCXXXV.

loco horisque solitis.

A B O Æ,

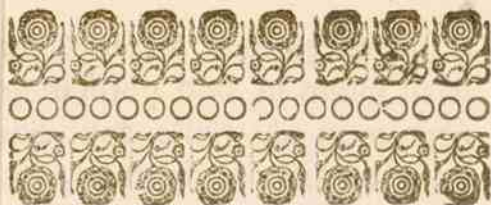
Exc. Joh. Kiämpe, R. Ac. Typ.

S:æ R:æ M:tis
Magnæ Fidei VIRO,
Reverendissimo Patri ac Domino,
Dn. JONÆ FAHLENIO,
S. S. Theologiæ DOCTORI Celeber-
rimo, inclitæ Diœceseos hujus Abo-
ënsis EPISCOPO, Regiæ itidem Aca-
demiæ PRO-CANCELLARIO, Con-
sistorij Ecclesiastici PRÆSIDI Emi-
nentissimo, nec non Scholarum E-
PHORO benignissimo,
MÆCENATI SUMMO.

Igens ille, Reverendissime Dn. Pater,
*favor, quem in TUOS semper collatum
vluisti Clientes, ansam exiguas hasce li-
neas Tibi consecrandi mihi dedit. Qua-
propter ad Tuam confugio benignitatem,
velis pro ea, quæ Tibi propria est, huma-
nitate, pium offerentis animum potius,
quam muneris vilitatem respicere. Deus
optimus servet Te Ecclesia propugnato-
rem, Diœcesi nostræ fulcrum, Familia Tuæ
decus atque solatium, denique Clientibus
Mæcenatem & Patronum maximum.*
Reverendissimi Tui Nominis.

Cliens humillimus
Joh. J. Braxer.

ADJUVANTE DEO.

§. VII.

*Ritus circa præstanda homagia
in Svethia usitatos commemo-
rat.*

UTi apud omnes gentes
moratiores semper in
usu fuit, ut asseveratio-
nes, interposita *Summi Nu-
minis* invocatione circa casus
pecculiares, ubi ut fides data
servaretur maxime videbatur
necessarium, ex utraqve par-

A

te

re paciscentium fierent: ita
& id ipsum in hoc potissimum
negotio in usu fuisse apud Sui-
onas in prisca antiquitate, an-
nales patrii satis aperte testan-
tur. Verum ritus in iis ob-
servatos non nisi per summa
vacat capita attingere. Vide-
licet cum persona ad sum-
mum eminentiæ & imperii
gradum evchenda, esset per
suffragiorum collationem el-
cta, toti primum multitudini
præsenti est monstrata. Con-
spicuum id cum primis est in
illorum exemplo, qui mino-
rennes solio sunt admoti: unde
& Olao Erici Victoriosi filio,
quod mortuo parente rex factus
sua gestaretur, ut historia
Her

Hervoræ tradit, nomen *Erfaut-*
konungr adhaesit. Notum
etiam est, quomodo olim
præcipuus inter regni proce-
res *Matthias Kettelmundson,*
Erici principis filium Magnum,
puerum vix tertium annum e-
gressum, toti multitudini qua-
si futurum regem, elevatum
supra capita aliorum monstra-
vit: quod ipsum factum est
juxta *Morasthenar* / qui locus e-
lectioni eo tempore destinatus
sacratuſque fuit. Quo facto,
rex electus proclamatusque,
eodem die ac loco, populo
in *Moraäng* congregato, sub
dio jurata fide promittebat,
se pro virili, sua cuique jura
inviolata, pacem, tranquillita-

tem & securam vitam servaturum. Unde qui illa temeraret, regis violasse dicebatur jusjurandum, h. e. *bröta fönung; edþöre*. Jusjurandum hoc rex olim præstitit, manu tangens codicem sive sacrum, sive legum patriarum, quod *swária a þof* dicebatur; immo & reliquias sanctorum. Hodie vero electionis die rex ordinibus regni sponsionem tantum tradit, jusjurandum autem demum quum coronatur præstat, idque in genua procumbens, & manu codici sacro imposita. Populus vero quondam homagium seu juramentum fidei & subjectionis, Upsalæ altero die sequen

5
quenti, sive in sacra porre-
ctis, sive sublevatis ad cœ-
lum manibus, præstitit. Hoc
similiter nunc coronatione per-
ræcta a populo singulari so-
lemnitate præstatur. Specia-
les autem ritus in hoc nego-
tio tales plerumque fuerunt ad-
hibiti, qualis animis homi-
num insidebat de religione o-
pinio. Huc pertinet, quod
tempore *paganismi* per hau-
stum poculi votivi, *Braga*
begare / factum in memori-
am heroum & fortium viro-
rum, quasi quodam sacra-
mento se obstrinxisse rex no-
vus narratur. *Papismo* *vigen-
te*, non rex tantum, verum
& populus imponebat manus
suas

suas etiam reliquiis sanctorum:
 unde illud in legibus patriis:
 Sidhan skal Lagmadher och
 almoaghe alder / ceda thera
 swärja a book och hálgado-
 ma: item, hálgado ma the
 fack abalder.* *Christianismi*
vero repurgati ævo, introdu-
 ctus fuit mos, hodie etiam
 vigens, tangendi manu co-
 dicem sacrum. Quum vero
 possibile non esset, ut cuncti
 in unum convenirent locum,
 ad regem eligendum, & ex-
 cipiendum ejus jusjurandum,
 & idem contra illi præstan-
 dum; necessarium videba-
 tur, ut facta coronatione,
 singuli eum viderent, & co-
 ram de hisce cum eo transi-

ges
 'Kong. B. L. L. Cap. V.

gerent. Novus itaque rex provincias circumire, & iusjurandum tam præstare, quam homagium a civibus accipere debuit, qualis protectio appellabatur rida Eriks gatu stina (a). Nostro ævo qui homagiorum solemnibus interessent nequeunt, nihilominus qui publicis funguntur muneribus, in provinciis iurciurando tum viva voce tum scriptura edito, fidem suam obstringunt.

§. VIII.

Rationes proponit, cur peregrini sint obligati ad præstandum homagium.

Uti

(a) de qua phrasi consul. *Loccen. antiq. Sæogoth. Lib. 2. c. 1.*

8
Uti admissio peregrinorum
in rempublicam quam-
cunque, quæ nec tanta mo-
rum cultura, nec scientiarum,
artiumque floret copia & no-
bilitate, non tantum licita,
sed & utilis est & laudanda:
ita contra, ubi tanta eorum,
cum primis uno ex regno &
solo natali confluit in rempu-
blicam multitudo, ut vel ad
officia & munera publica, ma-
xime nobiliora capescenda an-
helent & adscendant, vel
partem potiorem commerci-
orum, plagas item quascun-
que regionum optimas, suas
faciant & sibi vindicent, se-
dulo tunc & circumspicte est
cavendum, ne isthæc licentia
gra

grave reipublicæ incommodum adtrahat. Exempla quippe non ea tantum quæ annales rerum apud exteros, vel recentioribus, vel prioribus evenisse temporibus, memoriæ prodiderunt, hoc ipsum a leæ & periculi plenum fuisse testantur; sed & idem luculenter condocent res in Sue-thia gestæ, imperantibus principibus tum Germanicis, tum Ddanicis, tempore præsertim sævitæ & tyrannidis Christi-erninæ, nec non numerosæ istæ pecuniæ etiam deinceps ab exteris, & civitatibus potissimum Hanseaticis, hinc exportatæ, quorum omne fere & solum fuit in patria nostra

nostra aliquando commercium. Quare juste non minus, quam prudenter ab exteris, qui mansionum suarum sedes habent in civitate aliena, iurandum fidelitatis sive homagium exigi posse putamus. Dum enim rector & princeps civitatis, sive respublica, eosdem ipsos aequali cura, gratia & clementia conservatos vult, ac reliquos alios cives proprios & genuinos; pari etiam ratione censemus unumquemque a peregrinis intra limites imperii degentibus, exceptis legatis, qui ipsi summam repræsentant majestatem, obligatum esse ad tuendam, conservandam, & sancte habendam

dam personam imperantis, adeoque ad homagium præstandum, siue fidem suam per id publice declarandam. Quemadmodum enim nulli unquam peregrino, quocumque demum loco in civitate habeatur, quidquam in ejus detrimentum moliri fas est: ita civitatis permagni interest, certiore fieri, imprimis intra se nihil periculi esse metuumdum. Multo ergo magis ubi ad eandem cum nativis civibus jurium & privilegiorum communionem, recipiuntur peregrini, h. e. vel ad tempus aliquod tantum, vel in perpetuum naturalisunt, ut loquimur est; sequitur, ut & alio quovis respectu æque habeantur ac alii cives, & omnia juxta

ta cum iisdem ad civitatis cō-
modum impigre præstent. Et
ut principes de hac securitate si-
bi caveant, tanto videtur ju-
stius, quanto probabilius red-
dit amor paternorum larium to-
ti generi humano communis,
illos, qui ex alio solo natali or-
tum trahunt, id ipsum singu-
lari quodam, præ regione
quam incolunt, affectu æsti-
maturus.

§. IX.

*Vasallos etiam probat esse obliga-
tos ad præstandum homagium.*

DE personis vero in summa
constitutis dignitate, &
stemmate summo ortis, h. e.
principibus, quos *vasallos* di-
cunt, difficilius videtur, quid
sit

sit statuendum, utrum illi re-
 spectu ditionum, quas intra a-
 lieni imperii limites obtinent,
 juste possint adigi ad præstanda
 juramenta de quibus agimus,
 sive homagia? Majoris eviden-
 tiæ ergo distingvimus inter
 principes, qui territorii cujus-
 dam intra alienos fines do-
 mini ita sunt facti, ut po-
 testatem quidem in eo tribu-
 ta exigendi & jurisdictionis
 ceteroquin exercendæ habe-
 ant; ipsa tamen regio ut pars,
 imperii corpori adhuc sit an-
 nexa, adeoque principes ipsi
 sint communi imperio, ut
 supereminenti certa ratione
 obstricti: & principes illos,
 quibus absolutum alibi est im-
 pe-

perium, ex nullo alio domino pendens, sed præterea provinciam aliquam intra alienam rempublicam hereditate aut alia ratione adquisiverunt, ea tamen cum conditione, ut illa adhuc respectum ad antiquum imperium servet, neque inde avelli debeat. Quod ad illos attinet, dubitari non posse videtur, quin homagio ejusmodi præstando sint obnoxii, quum imperio supereminenti id exigendi rationes sint justæ, ceu ob feudum imperii. cum enim intra limites regni ditio- nes istæ, quas possident, ut partes ejus sitæ sint, totius interest regni & reipublicæ
le-

sedulo cavere, ne istæ ullo modo a communi corpore in ejus detrimentum abalienentur & sejungantur, quod facile foret, si jus hoc homagiorum intermitteretur. Deinde præsentius aliud imperii cujusque periculum id urget, quum opportuniore vasalli isti sint ad nocendum, ubi male sunt affecti. Nam viribus sunt majoribus instructi, quam ulus civium, & præterea in ipso imperii sinu sedent, ubi & certius tum vires reipublicæ tum consilia cognoscunt, & facilius tum suo exemplo, tum suggestionibus noxiis, cives ad perfidiam ac rebellionem instigare possunt, adeo
 que

que exitiali saepe malo civitatis tranquillitatem turbare; immo hosti liberum per suas ditiones aditum in ipsa regni viscera aperire. Exigit igitur prudentia & publica salus, ut istiusmodi principes & vasalli, per publicam juratam fidem animi sui candorem omnibus, & ipsi potissimum civitati, manifestum reddant, quo constet, illos ab omnibus machinationibus, tam contra communem rei-publicæ salutem, quam personam regis abhorrere, easque detestari. Tale in usu fuisse sacramentum, & præstitum a vasallis, omnis ævi historiae testantur. Sic A:o

1349. *Guntherus* Romano-
rum imperator electus, ab
archiepiscopo Moguntino i-
dem exegit, qui & hoc præ-
stitit. Pariter novimus duces
Pomeraniæ in comitiis Augu-
stani A:o 1530 Carolo V:o
imperatori, sancti Evangelii
verbis manibus impositis, ex
norma concepta prælegente
Archiepiscopo & septemviro
Moguntino, homagium de-
posuisse. (b) Ut taceamus,
quod *Carolus IX.* regi *Sigise-
mundo*, ut suo principi, fi-
dem se servaturum sancte &
illibate, per publice præstis-

B tum

(b) *Conf. Melch. Gold. Ha-
mingsfeldi act. publ. par. Vl. pag.
360. & 363.*

tum sacramentum, promiserit juraveritque. Ne alia jam innumera moveamus.

Verum illi principes seu reges, qui præter summum, quod in regno suo habent, imperium, insuper alias ditiones in alieno regno certis legibus regendas obtinuerunt, quomodo ratione earum homagia jure declinare queant, non videmus, nisi pactis conventis aliter fuerit constitutum, & domesticum imperium juri suo in istas provincias renunciarit. Eadem enim propemodum hic, atque in superiore specie, rationes militant, non tantum, metus abalienandarum partium

um imperii, verum & formido periculi tanto gravior, quanto potentior ejusmodi princeps est ad nocendum, si licentia illi quidvis intra ambitum alieni regni moliendi permittatur. Unde & res gestæ seculorum hoc itidem genus homagiorum frequentatum docent. Cum primis illustri loco positum est exemplum Angliæ regum, qui ob Normandicas, quas in Gallia littoribus jure hereditario tenuere, ditiones, pudori sibi non duxerunt, homagium exigentibus Gallorum regibus, & ipsi quidem Parisiis præsentibus, more auito præstare. Ita præter alios, hodiernum Sardinia.

diniæ regem ante hoc bien-
 nium constat, ratione pro-
 vinciarum Italicarum, impe-
 ratori Romano - Germanico,
 quamquam per ministros suos,
 sacramento se obstrinxisse. Ve-
 rum prudentia simul suadet,
 ut omnis ab hoc negotio con-
 tentus & ludibrii species ab-
 sit, ne potentium ejusmodi
 principum animi ad noxam
 inferendam irritentur; quemad-
 modum Angliæ reges, in ho-
 magiis dandis petulanter &
 contumeliose a Gallis se ha-
 bitos conquesti, magnis postea
 cladibus Galliam affligerunt.

§. X.

*Clericos obligatos esse ad præ-
 standam homagia monstrat.*

Quem

Quemadmodum duplicem
 majestatem, *realem* apud
 populum, & *personalem*
 apud imperantes, rebus publicis
 noxiam, & naturæ summi
 imperii contrariam esse,
 inter saniores omnes constat:
 ita quæquam intra sinum im-
 perii degentem, a subjectione
 imperio debita exemptum esse,
 regulis rationis repugnat.
 Hinc si personæ in statu ec-
 clesiastico constitutæ, summæ
 majestati & imperio æqualiter
 cum aliis civibus non subje-
 ctæ statuerentur, idem ab-
 surdi periculum declinari non
 poterit. Clericos itaque in
 numerum imperio civili sub-
 ditorum jure referri & posse
 &

debere censemus. Status enim ecclesiasticus sive personæ sacris operantes, æque ut alii, necesse habent, ut defensione & cura principum sive imperantium, non tantum contra insultus hostium exterorum, verum etiam aliorum, quorumcunque intra civitatem machinationes, fruantur, idque tam respectu personarum suarum, quam possessionum & bonorum. Unde sequitur, ut injunctum & illis sit, tum consentire cum reliquis civibus in unam personam, cui summa deferenda sit majestas, tum talem suum consensum per publicam confessionem sive homagium, testari

statum facere. Et siquidem hanc ab imperante tutelam, expectare velint, necesse est, ut obsequium ei vicissim & fidem præstent. Imperantis ergo interest, certiores ea de re fieri, ne qui sub sacro latitent pallio, qui nefaria in principem regnumque consilia machinentur: quod utique fieri posse, experientia testatur. Quamobrem & ille jure quosvis ad homagium adstringere potest. Dogmata porro & opiniones de rebus spiritualibus, animam & futuram vitam spectantibus, tales esse, quæ summam apud homines habent vim voluntates & desideria movendi

quæ sunt in rebus &

& inclinandi, notissimum est. Hæ igitur opiniones, si sanæ sunt, cum ingens sint stabilimen rerumpublicarum, imperantis quoque patet esse officium, ut hoc in puncto diligentem habeat curam, ne hæreses noxiæ & pacem turbantes publicam, in civitate vigeant & grassentur; alias enim, ut recte observat celeberrimus *BUDDEUS* (c), mancum ac mutilum summum, esset imperium. Quare etiam de majestate istorum principum, qui pontifici Romano jus circa sacra concedunt, an vere talis sit, dubitatum esse

no-

(c) in *Theolog. Moral. part. post. de off. imp.*

novimus. Juste igitur princeps sacramenti religione do-
centium explorat conscientias. Nec est quod quis dicat, res
sacras tanto per se gaudere privilegio & eminentia, ut ex-
terna illarum administratio & dispensatio nullius ut capitis in
societate summi subiicienda sit curæ. Namque imperii civi-
lis quam maxime refert, ca-
vere, ne in externis illis con-
fusio ac licentia turbas & in-
commoda pariat civitati. Ut
hoc præstari possit, obsequi-
um imperanti debent clerici,
& consequenter recte idem,
illi spondent. Nec eo suam
amississe censendus est princeps
eminentiam, quo ipse certæ

se addictum profiteretur religio-
ni: nam consideratio summi
imperantis, ut membri in ec-
clesia, discernenda est a con-
sideratione ejus ut summi in
societate civili rectoris, cu-
jus est curare, quidquid sa-
lutem civitatis quoquo modo
attingit. Manet igitur verum,
personas ecclesiasticas sive cle-
ricos obligatos esse ad præstan-
da Homagia, & æqualiter
cum aliis in civitate degenti-
bus pro subditis imperio repu-
tandos.

§. XI.

*Quomodo obligatio homagio con-
firmata cesset.*

Superest gravissima quæstio,
quam tamen pro digni-
ta-

rate expendere non vacat,
 videlicet, quomodo aliquis ho-
 magii religione solvi possit.
 Strictim ergo pronunciabi-
 mus. Quemadmodum pa-
 cta alia, maxime jurata, va-
 lorem non amittunt, nisi aut
 mutuo paciscentium consensu
 rescindantur, aut alterutrius
 perfidia reddantur irrita: ita
 idem in homagiis tanto va-
 lebit magis, quanto potius
 publicum commodum est pri-
 vato. Jus enim imperii ad-
 quiritur imperanti consentien-
 te populo; quod ergo legitime
 acquisitum est, non potest ju-
 ste ei adimi, nisi consensus
 ipsius accesserit, aut ipse le-
 ges fundamentales enormiter
 con-

conculatum eat, hostemque publicæ salutis aperte se gerat. Unde hoc subjectionis sacramento tenentur cives, donec jure civitatis gaudent, neque solvi possunt nisi quibus imperans emigrationem permittit, aut quos ob delicta solum in perpetuum vertere cogit. Neque illi, qui ab externo principe vi armata opprimuntur, ab hominagii religione, priori domino data, plane soluti possunt censeari, nisi hic juri suo renunciarit. Qui igitur quascunque ob causas leviuscultas, ut suum cuiusque commodum suadet, a fide jurata imperantium dare resiliendi licentiam sibi

sibi permittunt, patet, quanta se obstringant impietate in Deum, cuius sanctitatem jurejurando invocatam, profanant; perfidia in principem, cuius jus sacramento confirmatum violant; iniquitate in rempublicam, in cuius damnum factiones ac turbas alunt. Novimus tale non ita pridem contigisse in Polonia, ubi homagia multiplicata, & fidem juratam priori contrariam præstitam, audivimus. Sed manum de tabula. Licebit vero id nobis de benevolentia Lectoris sperare, ut quæ minus concinne atque ornate adducta sunt, serena fronte accipiat, & in
meo

meliorem omnia interprete-
partem.

S. D. G.

